

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

«Φωνή βοώντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ,
ἐτοιμάσατε τὴν
ὁδὸν τοῦ Κυρίου»
(Ματθ. γ', 3)

Την Τετάρτη 30 Ιουνίου στη Μυτιλήνη και σε αίθουσα γνωστού ξενοδοχείου, η διοίκηση του Βοστανείου. Γενικού Νοσοκομείου Μυτιλήνης, βράβευσε όλους τους συλλόγους και τις ομάδες εθελοντών αιμοδοτών που προσφέρουν αίμα για τις ανάγκες του κάθε συμπατριώτη μας, αλλά και κάθε ανθρώπου. Μεταξύ αυτών βραβευτήκαν και οι δικοί μας, οι Λισβοριανοί αιμοδότες, που κάθε χρόνο, αλλά και σε κάθε ανάγκη, έρχονται και προσφέρουν το πολυτιμότερο αγαθό που μπορεί να δοθεί από άνθρωπο.. **Προσφέρουν αγάπη, προσφέρουν ζωή.**

Εκδίδεται
με την ευλογία
του Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Μυτιλήνης
κ. Ιακώβου

Τρίμηνο περιοδικό
Ενορίας
Τιμίου Προδρόμου
Λισβορίου Λέσβου

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ
2010

Έτος 18^ο
Αρ. Φύλλου 66

Σε καλούμε και σε παρακαλούμε κι εφέτος. Στο λέμε από πολύ νωρίς για να το προγραμματίσεις. Καλούμε τον καθένα να συστρατευτεί μαζί μας για να κάνουμε, γιατί όχι, το χωριό μας αυτόρκες σε αίμα.

Καλούμε από τώρα τον καθέναν να καταλάβει ότι «ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ» ΣΗΜΑΙΝΕΙ «ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ»

ΕΛΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ελάτε να χαρίσετε ζωή. Είναι η Χριστιανική αγάπη και η Χριστιανική προσφορά στον ύψιστό της βαθμό.

ΛΙΣΒΟΡΙ...

ΠΥΡΡΑΙΩΝ ΓΗ...

ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΧΩΡΑ

32ο

π. Γεωργίου Αλεντά

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΟ ΛΙΣΒΟΡΙ

ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ 3ο

Σαν τρίτη συνέχεια στην αναφορά μας στην ιστορία της εκπαίδευσης στο χωριό μας το Λισβόρι και το Δημοτικό σχολείο μας, θεωρήσαμε καλό να παρουσιάσουμε ορισμένες παλιές, ασπρόμαυρες, φωτογραφίες που διαθέτουμε στο αρχείο μας και οι οποίες αναφέρονται σε παλιούς δασκάλους την ώρα του μαθήματος στην τάξη αλλά και σε γιορτές και εκδηλώσεις των μαθητών με τις τότε «επιδείξεις» κατά τη λήξη του σχολικού έτους.

Ο δάσκαλος και διευθυντής του σχολείου ΑΛΒΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΗΣ την ώρα του μαθήματος

Η δασκάλα ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ ΑΡΤΕΜΙΣ (σύζυγος του κ. Αλβανού), με τις τάξεις της.

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ - ΓΙΟΡΤΕΣ - ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΣΤΙΣ ΘΕΡΜΟΠΗΓΕΣ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ

Με πρωτοβουλία του Δημάρχου Πολιχνίτου κ. Ιωάννη Συκά και του Δημοτικού Συμβουλίου, αποφασίστηκε, ξεκίνησε και συνεχίζεται η διαμόρφωση όλου του χώρου αλλά και των εγκαταστάσεων στις θερμότητες Αγίου Ιωάννου Θεολόγου Λισβορίου.

Μέσα στον υπό διαμόρφωση χώρο ευρίσκεται και ο περιβάλλον χώρος του ανεγειρόμενου Ναού της περιοχής.

Όντως τα αποτελέσματα είναι αξιοθαύμαστα αφού με μεγάλη προσοχή διαμορφώθηκε πλακόστρωτη, μεγάλης επιφάνειας, πλατεία γύρω από το Ναό, τοποθετήθηκαν φωτιστικές κολώνες, διαχωριστικά, διαμορφώθηκαν παρτέρια και εξωραϊσθήκε γενικά όλος ο χώρος.

ΔΗΜΑΡΧΕ ΣΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Επίσης το εκκλ. Συμβούλιο έχει παραλάβει τα παράθυρα των τρούλων και σύντομα θα τοποθετηθούν.

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΜΦΟΡΩΝ

του Μίκη Θεοδωράκη

Με τον κοινό νου που διαθέτω, δεν μπορώ να εξηγήσω και ακόμα περισσότερο να δικαιολογήσω την ταχύτητα με την οποία καταράκωλησε η χώρα μας από τα επίπεδα του 2009 σε τέτοιο σημείο, ώστε με το ΔΝΤ να απολέσουμε ένα μέρος της εθνικής μας κυριαρχίας και να τεθούμε σε καθεστώς κηδεμονίας.

Και είναι περίεργο ότι κανείς έως τώρα δεν ασχολήθηκε με το πιο απλό, δηλαδή την οικονομική μας διαδρομή με αριθμούς και στοιχεία από τότε έως τώρα, ώστε να καταλάβουμε κι εμείς οι αδαείς τους πραγματικούς λόγους αυτής της πρωτοφανούς και ιλιγγιώδους εξελίξεως, που έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια της εθνικής μας αυτοτέλειας και μαζί της την διεθνή ταπείνωση.

Ακούω για το χρέος των 360 δισεκατομμυρίων, όμως συγχρόνως βλέπω ότι τα ίδια και μεγαλύτερα χρέη έχουν πολλές άλλες χώρες. Άρα δεν μπορεί να είναι αυτή η βασική αιτία της κακοδαιμονίας. Επίσης με προβληματίζει το στοιχείο της υπερβολής στα διεθνή χτυπήματα με στόχο την χώρα μας, μαζί με ένα τόσο καλά εναρμονισμένο συντονισμό εναντίον μιας ασήμαντης οικονομικά χώρας, που καταντά ύποπτος. Έτσι οδηγούμαι στο συμπέρασμα ότι κάποιοι μας ντρόπιασαν και μας φόβισαν, για να μας οδηγήσουν στο ΔΝΤ, που αποτελεί βασικό παράγοντα της επεκτατικής πολιτικής των ΗΠΑ και όλα τα άλλα περί ευρωπαϊκής αλληλεγγύης ήταν στάχτη στα μάτια μας, για να μη φανεί ότι πρόκειται για μια καθαρά αμερικανική πρωτοβουλία, για να μας ρίξει σε μια εν πολλοίς τεχνητή οικονομική κρίση, ώστε να φοβηθεί ο λαός μας, να φτωχύνει, να χάσει πολύτιμες κατακτήσεις και τέλος να γονατίσει, έχοντας δεχθεί να τον κυβερνούν ξένοι. Όμως γιατί; Για να εξυπηρετηθούν ποια σχέδια και ποιοι στόχοι;

Παρ' ό,τι υπήρξα και παραμένω οπαδός της ελληνοτουρκικής φιλίας, εν τούτοις πρέπει να πω ότι με φοβίζει αυτή η αιφνίδια σύσφιξη των κυβερνητικών σχέσεων, οι επαφές υπουργών και άλλων παραγόντων, οι επισκέψεις στην Κύπρο και η έλευση του Ερντογκάν. Υποψιάζομαι ότι πίσω απ' αυτά κρύβεται η αμερικανική πολιτική με τα ύποπτα σχέδιά της, που αφορούν τον γεωγραφικό μας χώρο, την ύπαρξη υποθαλάσσιων κοιτασμάτων, το καθεστώς της Κύπρου, το Αιγαίο, τους βόρειους γείτονές μας και την αλαζονική στάση της Τουρκίας, με μόνο εμπόδιο την καχυποψία και την εναντίωση του ελληνικού λαού.

Όλοι γύρω μας, ποιος λίγο ποιος πολύ, είναι δεμένοι στο άρμα των ΗΠΑ. Η μόνη παραφωνία εμείς, που από την επιβολή της Χούντας και την απώλεια του 40% της Κύπρου ως τους εναγκαλισμούς με τα Σκόπια και τους υπερεθνικιστές Αλβανούς, δεχόμαστε συνεχώς χτυπήματα δίχως να βάλουμε μυαλό. Θα έπρεπε λοιπόν να καταργηθούμε ως λαός και αυτό ακριβώς γίνεται σήμερα. Καλώ τους οικονομολόγους, πολιτικούς, αναλυτές να με διαψεύσουν. Πιστεύω ότι δεν υπάρχει άλλη λογικοφανής εξήγηση παρά το γεγονός ότι υπήρξε μια διεθνής συνωμοσία, στην οποία συμμετείχαν και οι Ευρωπαίοι φιλοαμερικανοί τύπου Μέρκελ, η ευρωπαϊκή Τράπεζα, ο διεθνής αντιδραστικός τύπος, που όλοι μαζί συνωμότησαν για το «μεγάλο κόλπο» της υποβάθμισης ενός ελεύθερου Λαού σε υποτελή. Τουλάχιστον εγώ δεν μπορώ να δώσω καμμία άλλη εξήγηση. Παραδέχομαι όμως ότι δεν διαθέτω ειδικές γνώσεις αλλά μιλώ βασισμένος στον κοινό νου. Ίσως και πολλοί άλλοι να σκέφτονται όπως εγώ κι αυτό ίσως το δούμε στις μέρες που θα 'ρθουν.

Πάντως θα ήθελα να προετοιμάσω την κοινή γνώμη και να τονίσω ότι εάν η ανάλυσή μου είναι ορθή, τότε η οικονομική κρίση (που όπως είπα μας επεβλήθη) δεν είναι παρά μόνο το πρώτο πικρό ποτήρι στο λουκούλειο γεύμα που θα ακολουθήσει και που αυτή τη φορά θα αφορά ζωτικά και κρίσιμα εθνικά μας θέματα, που δεν θα ήθελα ούτε να φανταστώ που θα μας οδηγήσουν.

Μακάρι να έχω άδικο.

Αθήνα, 27.4.2010

πηγή: <http://www.resaltomag.gr/>

Ανάσταση, η μεγάλη υπέρβαση

Του ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ

Αναπλ Καθηγητού της Φιλοσοφίας, Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών

Η τάση για ανάκτηση της χαμένης ευημερίας δεν είναι ξένη, ήδη από την αρχαιότητα, στην ελληνική πραγματικότητα. Με τη φιλοσοφία, την αναζήτηση δηλαδή των διαχρονικών αληθειών, η τάση αυτή περιεβλήθη το φιλοσοφικό ένδυμα και έλαβε διαχρονική χροιά. Κατά τον Πλάτωνα, ο φιλοσοφών οφείλει να ομοιάσει προς τον Θεό. Πράγμα που θα κατορθώσει εάν θέτει τον εαυτό του στην υπηρεσία όσων έχουν ανάγκη και αν λατρεύει το Θείο. Αν το δεύτερο δεν συναντά τόσα εμπόδια, στην επίτευξη του πρώτου είναι ο ίδιος ο εαυτός αφού ο άνθρωπος καλείται να υπερβεί τους περιορισμούς του εγώ της ασφάλειας της φιλαυτίας, αλλά και άλλων, ιδίως του θανάτου, όσων δηλαδή συνιστούν τα όρια του, τα όποια πρέπει να υπερβεί. Προφανώς, επειδή ο Θεός, ως ιδανικό ομοιώσεως, χορηγεί τη χάρη του και στέλνει τη βοήθεια του σε όλους -πράγμα το όποιο, για τον χριστιανισμό, επιτέλεσε ο Χριστός διά της επί Γης παρουσίας του, κατ' εξοχήν όμως διά της Αναστάσεως- προβάλλει η ανάγκη μιμήσεως αυτής της συμπεριφοράς. Κατ' αυτήν την έννοια οι χριστιανοί, ομοιούμενοι η μιμούμενοι τον Ιδρυτή, υπερβαίνουν τα όρια του προσώπου/ εγώ και γίνονται βοηθοί και αρωγοί, ιδίως των ενδεέστερων. Έτσι, η υπέρβαση της φιλαυτίας οδηγεί στην αλληλοβοήθεια και η υπέρβαση της απομονώσεως οδηγεί στην κοινωνικότητα. Αυτό το έργο γίνεται φανερό στις πράξεις των μιμητών του Χριστού μαρτύρων και αγίων, που, αποδεχόμενοι ως πραγματικότητα την Ανάσταση, υπερέβησαν τον θάνατο, υπέρβαση η οποία κατέστησε όλα τα άλλα όρια (εγώ, ανασφάλεια, φιλαυτία κ.λπ.) μηδαμινά.

Ανέσπερο φως

Ως κορυφαίο γεγονός, η Ανάσταση σημαίνει πώς, κατ' αυτήν, όλα όσα ήσαν πεσμένα ανορθώθησαν. Όταν μάλιστα υπολογισθεί πως η νέα αυτή κατάσταση συνιστά επαναφορά στην προ της πτώσεως κατάσταση, σημαίνει πως αυτά, κατά τον προ της Αναστάσεως χρόνο, εφέροντο όχι κατά φύσιν αλλά παρά φύσιν. Λογικώς, λοιπόν, συνάγεται πως η Ανάσταση, επειδή σημαίνει επιστροφή στο ορθό, συνιστά υπέρβαση των πλαστών ορίων, τόσο της φύσεως όσο και του ανθρώπου.

Η εικόνα που έχουν οι άνθρωποι για τη φύση, ήδη

πριν από την εποχή του Όμηρου για τον ελληνικό χώρο, αναπτύσσεται σε τρία επίπεδα: του Ουρανού, της Γης και του κάτω της Γης, δηλαδή των καταχθόνιων. Αν θεωρήσουμε το φως ως ορθή γνώση και απουσία φθοράς, τότε ο Ουρανός είναι πάντοτε φωτεινός, η Γη είναι κατά το ήμισυ κάθε φορά φωτισμένη, τα δε καταχθόνια είναι διά παντός άφεγγα. Με άλλα λόγια, ό,τι βρίσκεται στον Ουρανό ενεργεί πάντοτε κατά φύσιν, όσα βρίσκονται στην Γη ενεργούν άλλοτε κατά φύσιν και άλλοτε παρά φύσιν, ενώ όσα βρίσκονται στον Άδη, συνιστούν παρά φύσιν κατάσταση και συμπεριφορά. Με το να συνιστά η Ανάσταση επαναφορά στο ορθό, τα τρία αυτά επίπεδα όχι απλώς φωτίστηκαν, αλλά, σύμφωνα με τον μελωδό του Κανόνος του Πάσχα, τον μεγάλο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, είναι γεμάτα (πεπληρωμένα) από το φως της Αναστάσεως. Έτσι, η σύμπασα κτίση, επειδή με την Ανάσταση επανήλθε ολόκληρη στην αρχική της κατάσταση, ενεργεί, φωτισμένη πλέον, κατά το φως, δηλαδή κατά τον λόγον της συστάσεώς της.

Πολλοί έχουν χαρακτηρίσει την Ανάσταση ως διάδοχο ημέρα. Μία αρμονική εφαρμογή αυτού πραγματοποιείται κάθε χρόνο, το Πάσχα, αφού οι ημέρες της εβδομάδος που ακολουθεί, της Διακαινησίμου όπως ονομάζεται, έχουν η καθεμιά και δικό της ήχο. Με το να χρησιμοποιούνται την εβδομάδα αυτή -που θεωρείται ολόκληρη ως μία ημέρα- όλοι οι ήχοι, την καταδεικνύουν ως εικονίζουσα την αέναη και άφθαρτη κίνηση του κόσμου και των ουρανίων σφαιρών. Στην επιβεβαίωση της αντίστροφης φοράς - επαναφοράς που υποδηλώνει η Ανάσταση στρεφόμενος ο μελωδός, γράφει πως, ενώ εγώ χθες «ετάφην μαζί σου Χριστέ, σήμερα ανεγείρομαι». Έχει επανειλημμένα υποστηριχθεί, από δεινούς μάλιστα μελετητές, ότι οι συγγραφείς των λειτουργικών ασμάτων ενεργούν ως εκπρόσωποι του πληρώματος της Εκκλησίας, άρα η έγερση για την οποία κάνει λόγο ο μελωδός δεν αφορά σε μεμονωμένο περιστατικό, αλλά ότι γενική ανόρθωση και απελευθέρωση των τεθνεώτων. Κατ' ακολουθία, όσοι ήταν δέσμοι του Άδη, από την στιγμή που ελευθερώθηκαν, τείνουν προς το φως - άρα όσοι ήταν δέσμοι του ορίου του θανάτου, έχοντας επανέλθει στο κατά φύσιν και έχοντας εμπρός τους τη διαρκή ζωή, ενεργούν σε συμφωνία με αυτήν.

Θα προσθέσουμε εδώ πως η Ανάσταση του ανθρώπου

ολοκλήρου, σώματος δηλαδή μαζί και ψυχής, είναι σύλληψη απότοκος της διδασκαλίας σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος είναι διφυής, από σώμα και ψυχή, που μόνα τους το καθένα δεν συνιστούν άνθρωπο. Εφόσον, λοιπόν, το σώμα είναι φθαρτό, η δε ψυχή αθάνατη, και εφόσον ο άνθρωπος συναπαρτίζεται από τα δύο και άρα έχει πάντοτε την ανάγκη συνυπάρξεως και των δύο, όταν το ένα από τα δύο -το φθαρτό σώμα- φθαρεί, η ανάσταση του συνιστά αναγκαιότητα για την ύπαρξη του ανθρώπου. Είναι εύλογο, συνεπώς, να θεωρήσει κανείς πως από την στιγμή που η δύναμη του Άδη εξουδετερώθηκε η ζωή είναι αδιάδοχος - επειδή «ενεκρώθη ο θάνατος και κατηρέθη ο Άδης, εορτάζομεν (...) άλλης βιωτής, της αιωνίου, απαρχήν», μνωδεΐ ο Δαμασκηνός.

Έρραναν τον τάφον...

Είναι ανάγκη εδώ να γίνει ιδιαίτερος λόγος για τις γυναίκες, οι οποίες, όντας εκείνες που φέρνουν στο φως τη ζωή, είναι οι πρώτες που την συναντούν, άρα και οι αρμόδιες να μιλήσουν περί αυτής. Τη νύκτα, λοιπόν, του θανάτου, πρώτες οι γυναίκες γνωρίσαν την είδηση της αφθαρσίας και της ζωής, και αυτόν που εξήτουν ως θνητόν τον προσεκύνησαν ζώντα, και, εν συνεχεία, μεταλαμβάνευσαν το φως της ζωής στους Αποστόλους και, μέσω αυτών, στους υπολοίπους ανθρώπους.

Η απελευθέρωση από τα παρά φύσιν όρια και η επαναφορά στο ορθόν που συνιστά το γεγονός της Αναστάσεως, συνδυάζεται από τους λειτουργικούς ποιητές με την άνοιξη που πλημμυρίζει τον τόπο. Άλλωστε η άνοιξη εθεωρείτο η αρχή της υπάρξεως του κόσμου, οπότε, κατ' επέκταση, η αναγέννηση του συνδέεται με αυτήν, για τούτο και στις σχετικές ακολουθίες γίνεται, επανειλημμένα μάλιστα, αναφορά στο έαρ που απελευθερώνει τους ανθρώπους από την αιχμαλωσία του χειμῶνος.

Οι μιμητές

Δεν είναι εκτός της πραγματικότητας του χριστιανισμού το γεγονός ότι οι ναοί του είναι «στηριγμένοι» στο αίμα των μαρτύρων του. Άλλωστε ο μάρτυς και το μαρτύριον είναι αποδείξεις της διαχρονικότητας της ισχύος του χριστιανισμού, άλλα και σημείο αναφοράς όλων εκείνων που συναπαρτίζουν το σώμα των πιστών. Έτσι ερμηνεύεται η θέση του Χρυσοστόμου ότι ο έπαινος του μάρτυρος δεν είναι παρά η μίμηση του μάρτυρος. Εφόσον, λοιπόν, ο μάρτυς μιμήθη ήδη τον Χριστό, η μίμηση της σάσεως του, προς την οποία καλεί ο Χρυσόστομος, είναι στην πραγματικότητα μίμηση του Χριστού. Με άλλα λόγια, βρισκόμαστε μπροστά άτι διαχρονική φιλοσοφική προσαγή για ομοίωση του ανθρώπου προς τον Θεό, κατά το μέτρο των δυνατοτήτων ενός έκαστου.

Στην π.Χ. περίοδο ο θιασώτης της φιλοσοφίας, καλούμενος να ομοιάσει προς τον Θεό, απέβλεπε στην προοπτική γνώσεων και αρετών ώστε, με εφόδιο αυτά τα δύο, να μπορεί, όπως ο Θεός, να γίνεται αρωγός στους ενδεέστερους. Στις περιπτώσεις αυτές, εκτός της ενεργητικής προσφοράς, ο τέλειος φιλόσοφος καθίστατο υπόδειγμα, κατά κάποιο μάλιστα τρόπο νομοθετούσε για τους άλλους. Έτσι και στην μ.Χ. περίοδο της φιλοσοφίας, οι οπαδοί της εκδοχής της που ονομάστηκε έσω φιλοσοφία, επιζητούν τη γνώση και τις άρπες για να μπορέσουν να φανούν χρήσιμοι και βοηθοί όσων έχουν ανάγκη.

Το δίδυμο αυτών των επιδιώξεων το επέτυχε σε μεγάλο βαθμό ο εορταζόμενος την 23ην Απριλίου, μεγαλομάρτυς Γεώργιος. Αν ο μάρτυς είναι μιμητής του Χριστού, ο μεγαλομάρτυς έχει φθάσει ασφαλώς σε υψηλότερα επίπεδα μίμησης. Εκεί λοιπόν που ο Χριστός ελευθερώνει ολόκληρη τη φύση και το ανθρώπινο γένος, ο Γεώργιος, κατά το μέτρον των δυνατοτήτων του, καθίσταται «των αιχμαλώτων ελευθερωτής, όπως λέγεται στο «απολυτίκιο» του. Προσφύζ, ένας μεγάλος βιογράφος προσθέτει μεταξύ άλλων πως ο Γεώργιος, «αστέραν τινά των διαφανών εικονίζων, εν σκότει της ασεβείας εδείκνυτο».

Κορυφαίο λοιπόν το γεγονός της Αναστάσεως, εφόσον γίνεται κατανοητή από τους πιστεύοντας η δυνατότητα υπερβάσεως των πλαστών ορίων της ανθρώπινης φύσεως, πράγμα που οι μύστες το επιτυγχάνουν διά της ομοιώσεως προς τον Θεό, όπως άλλωστε εδιδάσκετο ήδη και υπό της έξω φιλοσοφίας.

«Εις την Πόλιν... και πάλιν»!

«Έτσι λοιπόν αρμένισα τις θάλασσες
για να 'ρθω στην άγια πολιτεία του Βυζαντίου»

Ουίλλιαμ Μπάτλερ Γέητς «Sailing to Byzantium»

«Εις την πόλιν» και πάλιν.

«Ένα νέο ταξίδι στο όνειρο»!

Σάββατο 19 Ιουνίου

Ξεκίνημα για τ' όνειρο. Πρωί στο λιμάνι, διατυπώσεις, και στο караβάκι με κάθετη την πλώρη για τη γη της Αιολίδος. Σε μιμίση ώρα... Κυδωνίες. Στ' αγιονέρια τ' Αϊβαλιού.

Κάθε φορά που πλησιάζω τους τόπους τούτους, κάθε φορά που τούτο το μυρωμένο Αιγαιοπελαγίτικο αεράκι δροσίζει το πρόσωπό μου, κάθε φορά που αντικρίζω τούτο το ήμερο, το γλυκό το ανέμελο παιχνίδισμα του ήλιου με τη θάλασσα, η καρδιά μου χτυπά διαφορετικά. Ένας κόμπος με σφίγγει και κόβει την ανάσα μου. Κρυφά και φανερά τα δάκρυα ανακατώνονται με τούτα δω τα ματωμένα, τα μαρτυρικά Αιγαιοπελαγίτικα νερά

Φτάνουμε! Βοούν τα κουφάρια ναϊσκων και μοναστηριών, από δω κι από κει! Σηκώνονται και μας καλωσορίζουν! «Είμαστε' εδώ! Ποτές δεν πάσαμε να 'μαστε δω!». Πατούμε με τρεμάμενα τα πόδια την Αιολίδα γη, τη γη των πατέρων μας. Κοιτάμε με αμηχανία και με βουρκωμένα τα μάτια πέρα δώθε και μπαίνουμε στα λεωφορεία. Ξεκινάμε για την Πόλη. Τη Βασιλεύουσα Πόλη. Την πόλη των πόλεων. Μέσα στους ατέλειωτους κάμπους, καθώς ανηφορίζουμε για άλλη μια φορά στ' όνειρο. το μυαλό θολωμένο... Που είμαστε; Που πάμε;

Κυδωνίες, Αδραμύτιον, Κείος. Ελενούπολις...

Τι να πρωτοδείς; Τι να πρωτοθυμηθείς; Για ποιο να πρωτοκλάψεις;

Και να! Μετά από οχτάωρη πορεία, μέσα από μέρη που και με τη βουβαμάρα τους βοούν... Ελληνικά, μέσα από πανεύφορα εδάφη, μέσα από οχτάωρη αναπόληση, διαβάζουμε «ISTANBUL». Δε σημαίνει για τους Τούρκους τίποτα αυτή η

λέξη· είναι απλά ένα όνομα... Εμείς όμως ξέρουμε... Παρά τις προσπάθειες αιώνων για να λησμονηθεί η «Κωνσταντινούπολις» - ποτέ δεν την αναφέρουν οι Τούρκοι έτσι - και το όνομα και μόνο αυτό, βοά Ελληνικά. «Εις την Πόλιν»! Στη Βασιλεύουσα πόλη! Τότε που όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν εκεί!

Βραδάκι κατορθώσαμε μετ' εμποδίων να περάσουμε τη γέφυρα του Βοσπόρου, τη γέφυρα που καθημερινά διασχίζουν 5.000.000 αυτοκίνητα και να αφήσουμε πίσω μας την Ασία. Φτάσαμε... Πατούμε πάλι την Ευρώπη... «Ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού» πως να αντέξουν τα πόδια να πατήσουν τα χρώματα τούτα; Χιλιάδες σκέψεις, χιλιάδες αναμνήσεις... Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος ορθός, απράνταχτος, πελώριος ίσαμε τον ουρανό, με το σπαθί του στο χέρι, ήρθε να μας ανοίξει δρόμο, μέσα στο συρφετό των 18.000.000 που πηγαινοέρχεται πέρα δώθε.

Κρύος ιδρώτας μας περιλούζει σύγκορμα την ώρα που τα πόδια μας πατούν της Πόλης τα χώματα τα ονειρεμένα.

Κυριακή 20 Ιουνίου.

Ξυπνάμε στην Πόλη. Αλλιώςτικο το ζύπνημα τούτο. Ξύπνημα με τρέμουλο στην καρδιά. Ξύπνημα με καρδιοχτύπι! Τι θα δούμε σήμερα; Τι θα συναντήσουμε; Λίγες φορές στη ζωή μας νοιώθουμε κάτι παρόμοιο! Στο δρόμο, κόσμος πολυς, κόσμος παντού, όλες τις ώρες, περπατά συνέχεια. Κατά μόνας η με πρέα, άνδρες και γυναίκες, με μαντήλια, ή... Δυτικές. Τσαί και φλυαρία. Στις αγορές, στα πεζοδρόμια, στα μαγαζιά, παντού. Καστανάδες, λαχειοπώλες, ενοχλητικοί μικροπωλητές, λούστροι, κουλουρτζήδες που φωνάζουν συνεχώς «σημίτ»-«σημίτ», ματζουνάδες, σαλεπτζήδες...

Βαλουκλή. Η πρώτη μας επίσκεψη. Στην Παναγία τη Βαλουκλιώτισσα το πρώτο μας γονάτισμα. Γονάτισμα στην Παναγία μα και στους Πατριάρχες που έξω στο κοιμητήριο τους,, αναπαύονται και καρτεράνε Ανάσταση νεκρών. Παναγιά μου δώσε μας κουράγιο ν' αντέξουμε! Δεν είναι εύκολες τούτες οι στιγμές! Γυροφέρνουν τα ψάρια στο αγίασμα, σαν κάτι να περιμένουν...

Η συνέχεια και πάλι με την Παναγιά μας. Παναγία των Βλαχερνών. Κάπου ψάχνουμε για τον Πατριάρχη, το Σέργιο, κάπου ψάχνουμε για τον Ηράκλειο... Κάπου όλοι μαζί και μ' ένα στόμα αναφωνούμε... «Τη Υπερμάχου στρατηγώ τα νικητήρια...»

Μετά κατ' ευθείαν στο Πατριαρχείο. Το οικουμενικό μας Πατριαρχείο. Το φάρο της Ορθοδοξίας μας. Αφού κατορθώσαμε να ξεγλιστρήσουμε απ' τα χέρια των πλανόδιων και των μικροπωλητών, τρυπώσαμε στην κυριολεξία στην αυλή του Πατριαρχείου μας. Ο Αστέρης απ' το δεξί αναλόγι, με το που μπαίνουμε διαφοροποιεί τα πάντα. Άλλος κόσμος, άλλος τόπος, άλλος χρόνος. «Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών...».

Ο Πατριάρχης μας μέσα στ' Άγιο Βήμα προσεύχεται Πλειάδα Αρχιερέων, προσφέρει την αναίμακτη θυσία. Κόσμος, ατέλειωτος κόσμος, στον Άη – Γιώργη του Φαναρίου, προσδοκά. Προσδοκά την ώρα και τη στιγμή ...

Εδώ συνεχίζει ν' ανεβαίνει ο Πατριάρχης μας τ' ανηφόρι, που τόσοι και τόσοι μάρτυρες Πατριάρχες ανέβηκαν εδώ και 558 χρόνια για να φτάσουν εκεί ψηλά στο γαλάζιο ουρανό.

Τι ευλογία... Τι συγκίνηση... Τι ανατριχίλα... Τι δέος... Τι δάκρυ...

Μια ομάδα επισκέφθηκε το ανάκτορο του Τοπ - Καπί και μια άλλη περίμενε ...

Περίμενε για το... όνειρο!

Το όνειρο του κάθε Χριστιανού. Το όνειρο του κάθε πολίτη τούτης της γης.

Επίσκεψη στην Αγία Σοφία «Εκεί που τέλειωνε ο Ιππόδρομος υψωνόταν, τότε όπως και τώρα, ο τρούλος της Αγίας Σοφίας, το αριστούργημα της βυζαντινής αρχιτεκτονικής και, στα μάτια πολλών, η ομορφότερη εκκλησία που έχτισαν ποτέ ανθρώπων χέρια. Κανένα άλλο χριστιανικό οικοδόμημα δεν πετυχαίνει τόσο πολύ να σε μεταφέρει στο κατώφλι ενός άλλου κόσμου, όπου το θάμβος τόσο εύλογα υπαινίσσεται την ύπαρξη μιας ανώτερης δύναμης. Η χρυσαφένια αχλή στο εσωτερικό του, οι δέσμες φωτός που διαλύουν τους όγκους, οι πολύτιμοι λίθοι και τα μωσαϊκά κάτω από έναν τρούλο υπέρλαμπρο σαν τον ουράνιο θόλο, κάνουν ακόμη και τους στέρεους τοίχους να μοιάζουν όχι πια εμπόδια αλλά περάσματα σε μια υπερκόσμια πραγματικότητα».

Φτάνουμε στην είσοδο του Ναού. Απ' έξω γράφει ότι πρόκειται για το Μουσείο της Αγια-Σοφίας. Εί...Καλά τώρα!

Μετά από κάποιες διευκρινίσεις από τους ξεναγούς, διασχίζουμε το προαύλιο γρήγορα, αφού βέβαια «...τα ακουμπήσουμε». Περνάμε τα ηλεκτρονικά μηχανήματα, λες και θα μπορούμε στο μετρό, φτάνουμε στην είσοδο.

Ανατριχίλα, δέος, δάκρυα...

«Σημαίνει ο Θεός, σημαίνει η γη, σημαίνουν τα επουράνια, σημαίνει κι η Αγία - Σοφία το μέγα μοναστήρι. Δεν είναι ψέμα... Δεν είναι αυταπάτη... Τ' ακούμε τα σήμαντρα τα τετρακόσια... Τις ακούμε τις καμπάνες τις εξήντα δυο... Πελώριες βοούν από ψηλά, απ' τα ουράνια...

Τώρα περπατάμε ακροβατώντας στις μύτες των ποδιών μας μη τυχόν και βεβηλώσουμε τη Λειτουργιά. Ψάλλει ζερβά ο Βασιλιάς, δεξιά ο Πατριάρχης... Όρθιοι παραπέρα ο Ιουστινιανός κι η Θεοδώρα, ο Αλέξιος Κομνηνός, ο Ηράκλειος, ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος... Η Άννα Κομνηνή πάνω στο Γυναικωνίτη μόλις και διακρίνεται μέσα απ' το μαρμάρινο παραπέτι... Μυρουδιές κι αρώματα, από τα θυμιατά και τα κεριά.

Φύλακες γρηγορείτε...

Βγήκαμε και σταθήκαμε στον ιππόδρομο. Κει μπροστά στο διπλοκίονιο. Ακούμε φωνές... Ψάξαμε για τους Πράσινους και τους Βένετους να φωνάζουν στον αυτοκράτορα ξανά το «Νίκα». Όμως απατηθήκαμε. Ήταν η φωνές των χοτζάδων που επιτακτικά καλούσαν τους μουσουλμάνους σε προσευχή...

Δευτέρα 21 Μαΐου.

Στο λιμένα του Εμίνονου, εκεί απ' όπου φεύγουν τα πλοιάρια για βόλτες στον Βόσπορο η για το δρομολόγιο προς Χαλκηδόνα και Πριγκηποννήσια (Πρώτη, Αντιγόνη, Χάλκη, Πρί-

γκηπος). Εδώ σμίγουν όλες οι θάλασσες, Κεράτιος, Βόσπορος. Μαύρη θάλασσα, Θάλασσα του Μαρμαρά. Μαζί και η στεριά, η επτάλοφος Πόλη, η Βασιλίδα των πόλεων, με την Αγία Σοφία, με τους εμφανείς χιλιάδες μιναρέδες και τους μισοκρυμμένους – σχεδόν «παράνομους» τρούλους. Προορισμός μας, το τρίτο λιμάνι των Πριγκιποννήσων. Η Χάλκη. Φτάνουμε μιάμιση ώρα μετά από την επιβίβασή μας, στο караβάκι.

Ανεβαίνουμε τώρα στη Θεολογική Σχολή. Εμείς – μπορεί να ανέβει κανείς και με τα πόδια– στριμωχνόμαστε ανά τρεις σε αμαξάκια ιππήλατα, τρεμάμενα αλλά ανθεκτικά, που τα σέρνουν δυο άλογα. Φτάνουμε στον κήπο που περιβάλλει το κτίριο της Σχολής. Όλα όμορφα, πρωτόγνωρα, τακτοποιημένα στην εντέλεια. Κοιτάζω τα σκαλιά, την ξύλινη είσοδο, το κτήριο, ενσωματωμένο στο περιβάλλον την Παναγιά, αριστερά της εισόδου, της παυσολύπης. Σταυροκοπιόμαστε και προχωράμε στην Αγία - Τριάδα.

Τι να πει, κανείς γι' αυτή τη Σχολή που γαλούχησε τόσους μαθητές, όπως τον Πατριάρχη μας, όπως το Μητροπολίτη μας όπως τόσους και τόσους άλλους κληρικούς, Θεολόγους, λαϊκούς; Κλειστή από το 1972, αναμένει από χρόνο σε χρόνο την επαναλειτουργία της. Όλα είναι έτοιμα, όλα καθαρά, για να δεχτεί ξανά μαθητές και φοιτητές. Τι να πει κανείς γι' αυτή τη βιβλιοθήκη με τα 60.000 βιβλία της;

Οι ομορφιές της φύσης, η ησυχία του χώρου, η τοποθεσία του κτιρίου, συνδυάζουν αρμονικά αυτό που είναι φτιαγμένη: Μονή και Σχολή. Τώρα η Σχολή είναι κλειστή. Η Μονή όμως λειτουργεί. Καθημερινά γίνονται όλες οι ακολουθίες”, με λύπη, ελπίδα και προσδοκία για την ώρα που οι προσπάθειες του Πατριάρχη θα έχουν αποτέλεσμα και η Σχολή θα λειτουργήσει κανονικά για τις ανάγκες του Πατριαρχείου και της Εκκλησίας όλης.

Η επίσκεψή μας κλείνει με θαυμασμό της θέας από τη βεράντα της Σχολής. Λίγο πιο πέρα η Πρίγκηπος με τα εγκαταλελειμμένα και παρατημένα ξύλινα αρχοντικά των Ρωμιών που τα εγκατέλειψαν αναγκαστικά. Η Πρίγκηπος με τον ναό του Αγίου Γεωργίου όπου ακόμη προσεύχονται από κοινού Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι...

Επιστρέφουμε και κατευθυνόμαστε για να πάρουμε μια γεύση της τούρκικης αγοράς, στην σκεπαστή αγορά, Καπαλί τσαρσί

Τρίτη 22 Μαΐου.

Ημέρα αφιερωμένη στο Βόσπορο. Κεράτιος κόλπος και περιήγηση στο Βόσπορο. Σμίγουν τα δάκρυα με του Βοσπόρου τ' αγιονέρια, ανακατώνονται οι αναστεναγμοί με το μυρωμένο και δροσερό του απόβροχου τ' αεράκι. Εδώ σμίγει το παρελθόν με το παρόν και συντρίβεται η καρδιά κάτω από το βάρος του μεγαλείου της φυλής και της ταπείνωσης. Το γιατί δεν μπορεί να λεχθεί στο μεγάλο πόνο. Δεν βγαίνει, δεν απαντάται. Σιωπές και εκστατικά ατενίζεις μέσα στους αιώνες το πριν και το τώρα.

Προηγούμενως επίσκεψη στο φαντασμαγορικό ανάκτορο των μετά την άλωση σουλτάνων του Ντολμά Μπαξέ και στην επιβλητικότητα υπόγεια δεξαμενή του Ιουστινιανού. Στα εισιτήρια διαφημίζονται εκδηλώσεις και εορτές για την άλωση.... Οι Αγαρηνοί προ της Πόλεως...

Κατόπιν Εσκή Χισάρ Τοπσουλάρ, Γιάλοβα. Το βραδάκι στην Προύσα.

Τετάρτη 23 Μαΐου.

Προύσα. Μια γεύση από την πρώτη πρωτεύουσα του Οθωμανικού κράτους. Μια πόλη Ελληνικότατη μα χωρίς κανένα πλέον σημάδι Ελληνισμού.

Σήμερα, η Πόλη είναι μια μεγαλούπολη, μια τουρκο-κουρδική μητρόπολη, με πληθυσμό 18 εκατομμυρίων. Εκεί, ένα μικρό πλήθος, μια εναπομείνασα μαγιά, προσπαθεί να σταθεί στα πόδια της και να διαφοροποιηθεί απ' τη τουρκο-κουρδική αυτή μάζα, που έπνιξε την Πόλη, γεμίζοντάς τη στην ασιατική πλευρά αλλά και εκατέρωθεν του Κερατίου.

Είναι ο Βαρθολομαίος και το Φανάρι, με τους εναπομείναντες, 1.800 όπως μαθαίνουμε Ρωμιούς, Γιουνάν (Ιωνες) εκεί, Γραικούς αλλού... Είναι πια στην Πόλη η «φοκλόρ» μειονότητα, που κανείς απ' τους πλανητάρχες δε νοιάζεται γι' αυτούς.

Εκριζώθηκε ο ελληνισμός από τη Βασιλίδα των Πόλεων. Συνεχίζουν οι Τούρκοι να τον κλέβουν «νομότυπα» και με τις ευλογίες των πλανητάρχων.... Υπόφεραν και υποφέρουν οι άνθρωποι. Μπορεί τώρα να μην τους σκοτώνουν, να μην τους κακοποιούν, να μην αρπάζουν τις περιουσίες τους, όπως έγινε το 1955, το 1963, το 1974. Αλλά κάποιος νόμος που ψηφίζονται, εμποδίζουν την ανάπτυξη, πνίγουν την αξιοπρέπεια, καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα... Εν τούτοις υπάρχουν παντού της Ρωμιουσύνης τα σημάδια, μισοκρυμμένα, μισογκρεμισμένα, βεβηλωμένα, είναι η αλήθεια. Όμως υπάρχουν. Όπου κι αν κοιτάξεις η ματιά σου θα συναντηθεί μ' αυτά.. Από την Αγία Σοφία ως τον Άγιο Γεώργιο στο Φανάρι, τον Άγιο Νικόλαο, τη Μονή της Χώρας, τον Άγιο Κωνσταντίνο Σταυροδρομίου, την Παναγιά στις Βλαχέρνες, τα τείχη του Ιουστινιανού, το αγίασμα στο Μπαλουκλί και το Ελληνικό Νοσοκομείο, ως τη Θεολογική Σχολή της Χάλκης στα Πριγκιποννήσια, που ακόμη περιμένει να ξαναλειτουργήσει (παρ' όλα τα υπεσχημένα...).

Καλό κουράγιο και δύναμη στους εναπομείναντες.

Πηγαίνοντας “εις την Πόλιν” πηγαίνουμε πάντα με αγωνία. Φεύγουμε όμως με χαρά για το θησαυρό που μας αποκαλύπτεται. Δεν μπορεί να ξεχαστεί η πόλη, γιατί είναι όνειρο, γιατί είναι ζωή. Δεν μπορεί να ξεχαστεί, γιατί μας χρειάζεται για να ζήσουμε... Ταπεινά κλείνουμε γόνυ καρδιάς στην Μητέρα Εκκλησία, το πρωτόθρονο Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, και ζητούμε ευλογία,

Κι εμείς στις Κυδωνίες τώρα πια, αφήνοντας πίσω μας την Αιολίδα, ζυπνάμε απ' το όνειρο με μια υπόσχεση στον εαυτό μας...

Και πάλιν εις την Πόλιν.

ΔΩΡΕΕΣ – ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

- Μαρία και Ηλίας Χατζησταματίου. 50€
εις μνήμην των γονέων τους.
- Αλβανός Γεώργιος..... 50€

ΔΩΡΕΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ

- Ψαρός Κωνσταντίνος..... 500€
- Οικογένεια Λόκου Παναγιώτη 150€
Εις μνήμην Λόκου Παναγιώτη

ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

- Θεραπεία Προκοπίου Στεριανέλλη
αντί στεφάνου
εις μνήμην Παναγιώτη Λόκου

ΓΙΑ ΑΓΙΟ ΙΩΑΝΝΗ ΘΕΟΛΟΓΟ

- Ιωάννης Αλβανός..... 50€

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

- Προκοπίου Ευάγγελος16-5-2010 (ετήσιο)
- Λόκος Παναγιώτης13-6-2010 (τεσσαρακονθήμερο)
- Χατζόγλου Κυριάκος.....20-6-2010 (τεσσαρακονθήμερο)
- Κλούρα Εσπερία20-6-2010 (τεσσαρακονθήμερο)

ΚΗΔΕΙΕΣ

- Λόκος Παναγιώτης 7-5-2010 (ετών 41).
- Κλούρα Σπυρούδα 15-5-2010 (ετών 88).
- Χατζόγλου Κυριάκος 18-5-2010 (ετών 94).

Την Παρασκευή 7 Μαΐου με οδύνη η ενορία απέδωσε το «ύστατο χαίρε» στο νεότερο συμπολίτη μας Παναγιώτη Λόκο του Δημητρίου, ο οποίος σε ηλικία 41 ετών ξεκίνησε το ταξίδι της αιωνιότητας. Σαν Χριστιανοί γνωρίζουμε καλά το πρόσκαιρο των παρόντων, αλλά δεν παραβλέπουμε ούτε την ηλικία, ούτε την οικογένεια που αφήνει πίσω, ούτε τη σύζυγο, ούτε τα 5 παιδιά του, ούτε μητέρα και

λοιπούς συγγενείς. Τέτοια γεγονότα συγκλονίζουν τον καθένα. Ο Παναγιώτης Λόκος, πατέρας 5 παιδιών, είχε διατελέσει και πρόεδρος του συμβουλίου του δημοτικού μας διαμερίσματος σε προηγούμενη τετραετία.

**Ευχόμαστε ολόψυχα όλοι μας καλή ανάπαυση
και καλή Ανάσταση.**

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- **Το Σάββατο 1 Μαΐου**, στον Ι. Ναό Παναγίας Ελευθερώτριας, Πολιτεία Κηφισιάς, βαπτίστηκε το παιδί των: Χαράλαμπου και Μαρίας Γαβριήλ. Το όνομα του νεοφώτιστου: ΙΩΑΝΝΗΣ. Ανάδοχος παρέστη ο Στέφανος Παπαρίσβας.
- **Την Κυριακή 2 Μαΐου**, στον Ι. Ναό Παναγίας Φανερωμένης Ν. Σκιώνης Χαλκιδικής βαπτίστηκε το παιδί των: Χρήστου Γιάνναρου και Αγγέλας Γ. Γιαννόγλου. Το όνομα του νεοφώτιστου: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ανάδοχοι παρέστησαν ο Ευστράτιος κι η Βιργινία Παγώτη.
- **Το Σάββατο 8 Μαΐου**, στον Ι. Προσκυνηματικό Ναό Παναγίας Αγιάσου τελέσαμε το Μυστήριο του Ι. Βαπτίσματος του παιδιού των: Κωνσταντίνου Ματαρέλλη και Ευστρατίας Παχού. Το όνομα του νεοφώτιστου: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ-ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ. Ανάδοχος παρέστη η Ουρανία Φερεντίνου.
- **Το Σάββατο 19 Μαΐου** στον Ι. Προσκυνηματικό Ναό Ταξιαρχών Μανδαμάδου βαπτίστηκε το παιδί των: Γαβριήλ Αποστόλου και Χουτζά Χριστίνας. Το όνομα του νεοφώτιστου: ΜΗΝΑΣ. Ανάδοχος παρέστη ο Ξυλουργίδης Νίκος.

ΓΑΜΟΙ

- **Το Σάββατο 12 Ιουνίου** στον Ι. Ναό Αγίου Κυπριανού Αλεξανδρουπόλεως τέλεσαν το Μυστήριο του Γάμου των οι: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΑΓΚΟΥΡΑΣ (του Γεωργίου) και ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΓΑΒΡΙΗΛ (του Μηνά). Παράνυμφος παρέστη ο Σούλιας Κύρος.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΩΔ.: 4295

ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

ΕΚΔΟΤΗΣ: Οικον. Γεώργιος Αθ. Αλεντάς,

Εκπαιδευτικός - Αρχιερ. Επίτροπος Πολιχνίτου

ΛΙΣΒΟΡΙΟΝ ΛΕΣΒΟΥ Τ.Κ. 81300

ΤΗΛ.: 22520-71160, FAX: 22520-71104

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: <http://lisvorion.blogspot.com>

E-mail: alengeorg@vodafone.net.gr

Εκδοτική Παραγωγή ΟΔΥΣΣΕΑΣ Τηλ.: 210-34.76.090

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ ΣΕ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΛΗΞΗΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΣΧΟΛΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ 27 Μαΐου 2010

Με πρωτοβουλία και συμπαράσταση της εκπαιδευτικού της Φυσικής. Αγωγής στο σχολείο μας Ευθυμίας Βασιλά, Παιδιά του σχολείου μας παίρνουν μέρος για δεύτερη φορά κατά τη φετινή σχ. Χρονιά στους σχολικούς αγώνες στίβου που έγιναν στις 25-5-2010 στην Μυτιλήνη.

14 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010

Με σύνθημα «**Ήρθε το καλοκαίρι, γέλιο και χαρά παιδιά**» οι εκπαιδευτικοί του σχολείου μας με τραγούδια, σκετς και ποιήματα, στην καθιερωμένη γιορτή του γέλιου και της χαράς κλείσαμε κι εφέτος στο σχολείο μας και το φετινό σχολικό έτος, τη Δευτέρα 14 Ιουνίου.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΛΗΞΗΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ Η Ε' ΚΑΙ ΣΤ' ΤΑΞΗ

